

der nu 10—11,000 Mennesker, og at dette endda er nogle flere end i tidligere Tider, og naar man vil sige, at af dem kan hver femte være Erhverver — hvilket er højt regnet — komme vi til det Resultat, at der er 2,000 Erhververe paa Grønland. Det er der ganske sikkert ikke, der er maaske ikke mere end 1,500, men jeg runder Tallet af op til 2,000. Ud af disse 2,000 Erhververe, der have været i Grønland, har man i Aarenes Løb ikke alene opkrævet saadanne Skatter, at de have betalt alle Kolonikassernes, Fælleskassernes og Fællesfondens Udgifter, men at de ogsaa have betalt hele Styrelsen i Grønland, betalt alt, hvad den grønlandske Handel ejer i Grønland og i Danmark af Bygninger osv., men vi have endogsaa handlet med dem paa en saadan Maade, at vi af disse knap 2,000 Erhververe have draget et kontant Nettoudbytte, som den Dag i Dag hviler i den danske Statskasse og naar op til over 3½ Mill. Kr. Vi skyldte dem derfor sandelig ogsaa nu at hjælpe dem ud over de daarlige Forhold, vi have bragt dem i.

Da nu den grønlandske Handel begyndte at give Overskud, greb man til det, som er saa let at gribe til: at man sagde, at nu skulde man spare. Saa gennemførte man Beparelser paa alle mulige Maader og gjorde en Ting til, som man efter min Mening slet ikke havde Lov til: man satte Prisen paa Produkterne op, endogsaa paa de Produkter, som ere allernødvendigst for Grønlænderne, saadanne Ting som Reb, som de skulle bruge til deres Fangstredskaber, og Tømmer, de skulle bruge til deres Huse, og man haabede saa ad den Vej at skulle komme til et Overskud. Men det kommer man selvfølgelig ikke til ad den Vej, og jeg vilde ikke en Gang ønske, at man skulde komme til det ad den Vej, for da vilde dette rimeligvis lægge sig i Vejen for, at man kom til Reformen af mere gennemgribende og heldig Natur.

Skønt jeg fastholder, at Overskud ikke er Hovedsagen, er det meget muligt, at man kunde komme til et Overskud igen, uden at man paalignede Grønlænderne større Byrder, hvilke de i Sandhed ere ude af Stand til at bære. Man kunde komme til et bedre Resultat, derved at Handelen ledes her hjemme med større Dygtighed. Der burde naturligvis i Spidsen for Handelen staa en handelskyndig Mand, en dygtig Handelsmand burde være i Spidsen for den grønlandske Handel. I det Øjeblik vi fik det, vilde det ikke gaa

saaledes, som det nu gaar, da de kostbare Skind, Edderdunstæpper osv. sælges paa Auktion, hvor udenlandske Firmaer, der have dannet Ringe, købe Varerne til en Pris, som ikke staaer i noget Forhold til den Pris, for hvilken de kunde afhændes i Udlandet. I samme Øjeblik, der stod en virkelig dygtig Handelsmand i Spidsen for den grønlandske Handels Direktorat, maatte man selvfølgelig kunne bryde en saadan Ring og skaffe en Pris for de grønlandske Produkter, som svarer til deres Værdi. Jeg tvivler ikke om, at den Mand, der nu staaer i Spidsen for den grønlandske Handel, Direktøren for den grønlandske Handel, har den allerbedste Villie til at ordne Forholdene paa den heldigste Maade, og at han baade ønsker at bringe et godt Resultat ud af Handelen og har et godt Hjerte for Grønlændernes Vel, og det er paa ingen Maade min Hensigt at ville rette et personligt Angreb paa denne Mand, jeg tror i det hele taget heller ikke, Dadlen rammer ham saa meget personlig som det System, hvorunder han virker, thi det er af en saadan Beskaffenhed, at saa længe det ikke er brudt, vil den Mand, der staaer i Spidsen for den grønlandske Handel, ikke kunne røre sig som Handelsmand, fordi han er bunden af en Række administrative Hensyn. *Ulykken er, at Handelen og Administrationen for Øjeblikket ere sammenknyttede, hvilket for øvrigt er et ganske ulovligt Forhold.* I de foreløbige Bestemmelser, som jeg før gjorde de Herrer flygtig bekendte med, som foreskrive de administrative Forhold og give Regler for Skatteforholdene og Regler for Skatternes Anvendelse i Grønland, som altsaa indeholde Regeringsgrundlaget for Grønland, nævnes med bevidst Hensigt Direktoratet for den grønlandske Handel ikke en eneste Gang. Man kan læse disse foreløbige Bestemmelser igennem uden ad den Vej at komme til mindste Kendskab om, at der er noget som helst, der hedder Direktoratet for den grønlandske Handel. Denne har nemlig i Henhold til Loven ikke det mindste at gøre med Grønlands Administration og med Regeringsforholdene i Grønland og bør heller ikke have det. Handelens første og vigtigste Formaal maa jo netop være at skaffe saa mange Produkter afkøbte Grønlænderne som muligt, og det er lige det stik modsatte af, hvad der maa være Administrationens Formaal; thi Administrationens, den forstandige Regerings Formaal maa være at lade Grønlænderne beholde saa mange af deres